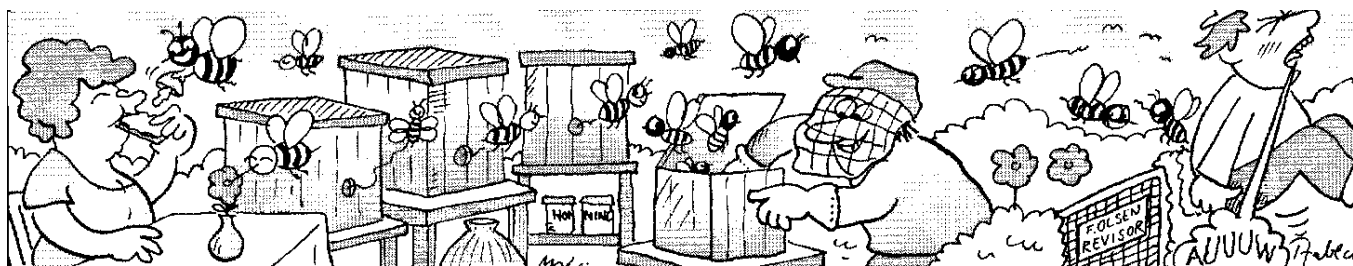

Stille røveri

af Jens Grønbjerg

Der er mange overraskelser for en biavler. Jeg må berette om en, der indtraf nu i efteråret 2009. Men først må jeg give lidt baggrund, for at man kan forstå situationen. Jeg har ikke brugt sukker til bierne de sidste 5 år, fordi jeg ikke længere havde bil til at køre ud til bigården, og det blev nødvendigt at reducere mit bihold. Så må man lære at indrette sig derefter og samtidig kunne jeg spare en del arbejde, ved at lade bierne beholde honning til vinterforråd.

Jeg beregner vinterfoderet efter hele stadets vægt. Det kræver, at stadematerialet er standard for at kunne sammenligne vægtresultaterne. Det er også vigtigt at have en flytbar, let og handy vægt. Jeg bruger en fjedervægt i øjenhøjde. Den er lavet af et vandrør med en vægtstang, som gør det let at aflæse vægten, samtidig med at den er let at flytte fra side til side og fra stade til stade.

Den 10. juli 2009 vejede jeg mine tre bifamilier, da trækket sluttede. Jeg noterede, at to af dem var ulige tunge på henholdsvis 68 og 34 kg (den tredje havde sværmet og var kun lige kommet i gang med at yngle). Jeg udlignede vægtforskellen i de to familier ved at flytte tavler med honning, men også med en enkelt yngeltavle, fra det tunge til det lette stade.

Den 9. august vejede jeg de to igen. Nu var vægtforskellen næsten den samme, men med modsat værdi. Der var åbenbart flyttet honning fra den ene til den anden. Forskellig vægt kan måske skyldes fejlflyvning i en bigård, hvis staderne står trangt, og der er meget bevoksning; men det vil give et helt andet billede, der er til at konstatere. Det var ikke tilfældet her.

Der var heller ingen tegn på røveri, men en del bier havde åbenbart fået lov at flytte hon-

ning. Det tyder på, at når man flytter tavler til en anden familie, påvirker man åbenbart også duftene, så det bliver vanskeligt for vagt bierne at kende og afvise snyltere.

Det kan være, vi her er ved et emne vedrørende den bevægelige tavlebygning, som vi ikke har været opmærksomme på. Når man ser en bigård med meget ulige tunge bistader, kan der være tegn på, at der er foregået et stille røveri. Er der samtidig en eller flere mindre familier omkring, bekræfter det antagelsen.

Det rejser et par spørgsmål:

- Vi ser dette fænomen ved de tolerante gule bier, men ken-

der vi det også fra den aggressive brune bi?

- Er vi ved at få en for tolerant bi?
- Er vi også ved at fortrænge den enkelte families duft?
- Er det nu rigtigt at opformere på den tungeste familie? Det kunne jo være fristende, men næppe hensigtsmæssigt i det lange løb, for man ved jo ikke, hvad det er, vi avler på.
- Man må også tænke på, hvad det er, der slæbes til huse, om det nu bliver honning, man høster. Det kan jo være, at man får sukker i honningen, uden at man er klar over det.

Jens Grønbjerg
Den 15. maj 2010